

bestemmelser om tvungen Voldgift, saa løses Opgaven, men det tror jeg dog ikke, at Andragerne kunne mene, og det kan vist heller ingen mene.

Det, man her vil have sagt, er vistnok, at vi skulle for evig Tid have social Fred her i Landet, og det magter man dog ikke. Jeg synes, at det skulde siges her, thi hvis nogen svæver i den Vildfarelse, at man er i Stand til ved Lovbestemmelser at indføre social Fred, skulde han dog helst tages ud deraf. Jeg tror ingen for Alvor, hverken i den ene eller i den anden Lejr af dem, der have med disse Sager at gøre, mener, at en evig varig, social Fred skulde være mulig under de nuværende Forhold. Jeg tror nemlig ikke, at det tusindaarige Rige, som mange tale om og mange ønske, skulde være opnaaeligt under de nuværende Forhold, og der er vist ikke mange, der tro det. Men naar man ikke gør det, kan man ikke sige: Nu skal alting afgøres efter den tvungne Voldgifts Former. Jeg tror ikke, at man fjerner Aarsagerne til Striden uden derved, at man fjerner det Modsætningsforhold, som er til Stede, og som beror paa Klasseforskellen. Naar vi have udjævnet Klasseforskellen, tilvejebragt en mere ligelig Stilling mellem de forskellige Klasser, saa dør efterhaanden Ufreden, og den sociale Fred kommer efterhaanden, som Velværet stiger mellem de lavere Klasser, efterhaanden, som de komme i Højde med Mellemlassen. Jeg tror, ligesom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen), at vi have et ganske fortrinligt Grundlag i de bestaaende faglige Voldgiftsretter. Den ærede Ordfører anførte som Eksempel paa Lovens Virkninger paa Ny-Zeland, at den har forhindret over 50 Konflikter. Hvor i Alverden kan man sige noget saadant som, at den har forhindret 50 Konflikter! Ved det ærede Medlem ganske bestemt, at der vilde være blevet Konflikt, hvis Voldgiften ikke havde været? Det ved han ikke noget om. Det er akkurat, som om jeg vilde sige: Hvis jeg havde ligget foran en elektrisk Sporvogn, var jeg bleven kørt over — men man lægger sig dog ikke derhen. Det er aldeles ikke afgjort, at der var kommet Strid i disse Tilfælde. Derimod ere, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen) har sagt, de Tilfælde utallige, som ere afgjorte ved de bestaaende faglige Voldgiftsretter, og som slet ikke komme frem for Offentligheden, som Aviserne slet ikke have skrevet om. Ved de faglige Voldgiftsretter,

som vi have dem, drejer det sig om Afgørelse af Uoverensstemmelser med Hensyn til foreliggende Overenskomster. Der næst have vi en permanent Voldgiftsret, en Institution, som, hvis der var Anledning til at udvide den, i sig vilde kunne optage noget som det her tilsigtede, men det foreligger der slet ikke nogen Anledning til. Jeg synes, at vi, som Sagerne staa, have et saa godt Grundlag som muligt for Afgørelse af Stridigheder, der i det hele taget lade sig afgøre ved Voldgift. Jeg gentager, at naar de to Hovedparter, som den eventuelle Lov skulde gives for, ikke ønske Loven, gavner det jo lidet, at man giver en Lov, idet den saa ikke bliver brugt.

Den ærede Ordfører sagde, at der kunde spares Millioner, hvis man kunde undgaa Strejker og Lockouter. Jeg tror, at man overdriver den Sag ganske betydeligt. Jeg ønsker ikke Strejker og Lockouter, men paa den anden Side overdriver man den Sag enormt, naar man tillægger det Tab, der direkte lides ved Strejker og Lockouter, en aldeles uforholdsmæssig Betydning. Jeg tror nemlig, at Forholdet er det, at det, der tabes i Arbejde ved Strejker og Lockouter, faar man alligevel mindre i Form af Arbejdsløshed. Det, der ved Strejker og Lockouter tabes af Arbejdsdage Aaret igennem, bliver, selv naar vi have en saa stor Konflikt som Lockouten i 1899 med, i Gennemsnit for 3 Aar ganske forsvindende for den enkelte Arbejder. Ganske anderledes er, hvad der tabes i Arbejde ved Arbejdsløshed, som vi have haft den i Aar, hvor vi have haft 15—20 pCt. gaaende ledige Aaret igennem. Hvis den ærede Ordfører i det hele taget vil være med til at fremme alt, hvad man nu har paa Ny Zeeland, og som jo efter hans Mening ogsaa skulde være godt her i Danmark, kunde jeg henvise til andre Ting, som man har derovre. Man har f. Eks. i mange Industrier en Maksimalarbejdsdag paa 8 Timer, men jeg tvivler om, at det ærede Medlem, naar denne Sag kom til at foreligge her, vilde tale lige saa varmt derfor. Der faldt i Gaar under Behandlingen af Forslaget om Arbejdsløshedskasser et Ord fra det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen), som jeg, da jeg ved et Uheld ikke fik Ordet ved den Lejlighed, kunde ønske at tage op, ikke for at imødegaa det ærede Medlem, men for at yde ham Anerkendelse derfor. Han sagde, at naar man taler om Arbejdsløshed, kommer det ikke alene an paa at søge Bødemidler derimod, men